

Arrest

nr. 137 767 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op maandag 29 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van 27 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van 27 augustus 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker ter kennis gegeven op 28 augustus 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 februari 2010 dient de verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Tunis een visumaanvraag type C in met het oog op samenwoning met P.D. Op 23 april 2010 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Bij arrest nr. 50 821

van 8 november 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 27 september 2010 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Tunis een tweede visumaanvraag type C in met het oog op samenwoning met P.D. Op 3 december 2010 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. Op 17 maart 2011 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Tunis een derde visumaanvraag type C in met het oog op samenwoning met P.D. Op 28 april 2011 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.4. Op 26 september 2013 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Tunis een vierde visumaanvraag type C in met het oog op samenwoning met P.D. Op 26 november 2013 geeft de gemachtigde zijn akkoord voor de afgifte van het visum, mits het voorleggen van een geldige ziekteverzekering en een geregistreerde huurovereenkomst.

1.5. Op 21 december 2013 komt de verzoeker België binnen en op 24 december 2013 wordt hij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waarbij hij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 20 maart 2014.

1.6. Op 8 april 2014 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) omdat zijn visum is vervallen op 20 maart 2014.

1.7. Op 26 februari 2014 leggen de verzoeker en P.D. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent een verklaring tot wettelijke samenwoning af. Bij beslissing van 4 juni 2014 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning van de verzoeker en P.D. Op 24 juli 2014 gaan de verzoeker en P.D. in beroep tegen deze weigeringsbeslissing. Bij vonnis van 14 oktober 2014 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Gent het beroep ontvankelijk en gegrond en wordt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent bevolen om de voorgenomen wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en P.D. te registreren in het rijksregister.

1.8. Op 27 augustus 2014 ontvangt de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 28 augustus 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 08/04/2014.

Betrokkene heeft verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met een vrouw van Belgische nationaliteit (P.D.). Op 04/06/2014 weigerde de stad Gent de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket Gent. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 08/04/2014. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met een vrouw van Belgische nationaliteit (P.D.). Op 04/06/2014 weigerde de stad Gent de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket Gent. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Tunis.

(...)"

1.9. Op 27 augustus 2014 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 28 augustus 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08/04/2014. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Gezien niet aan

de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

Betrokkene heeft verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met een vrouw van Belgische nationaliteit (P.D.). Op 04/06/2014 weigerde de stad Gent de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket Gent. Wat bovendien de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Het staat mevrouw P.D. bovendien vrij betrokkene in Tunesië te vervoegen.

(...)"

1.10. Op 2 september 2014 legt de verzoeker bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent een verzoekschrift tot onmiddellijke invrijheidstelling neer. Bij beschikking van 8 september 2014 beveelt de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent de onmiddellijke invrijheidstelling van de verzoeker. Op dezelfde dag tekent het openbaar ministerie beroep aan tegen de beschikking van de raadkamer. Op 9 september 2014 mislukt de repatriëring van de verzoeker naar Tunis. Bij beschikking van 30 september 2014 verklaart de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Gent het hoger beroep van het openbaar ministerie gegrond. Op 10 oktober 2014 wordt tegen de beschikking van de kamer van inbeschuldigingstelling een cassatieberoep ingediend.

1.11. Op 16 oktober 2014 mislukt de repatriëring van de verzoeker naar Tunis.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofd van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

Zoals de verwerende partij zelf aangeeft, voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de middelen dient te onderzoeken die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern

beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.2.1. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu voert de verzoeker met betrekking tot artikel 8 van het EVRM in het tweede onderdeel van het tweede middel aan dat hij *“onmogelijk voor onbepaalde tijd gescheiden kan worden van zijn levenspartner, met wie hij sedert 2007 een relatie heeft en met wie (...) hij wettelijk samenwoont”*, dat het *“toch onredelijk is dat een gezin abrupt uit elkaar gerukt wordt”*, dat de motivering van de eerste bestreden beslissing, namelijk dat er *in casu* geen schending is van het artikel 8 van het EVRM nu er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering, *“volledig in strijd is met het inreisverbod van twee jaar”*, dat zijn levenspartner federaal secretaris is bij het BBTK en tevens vice-president bij de Europese vakbond en de internationale vakbond UNI en hem niet zomaar in Tunesië kan vervoegen, dat niet gemotiveerd wordt waarom het *“bevel noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving of in het belang van de openbare orde”*, dat hij *“in België geen enkel strafbaar feit pleegde”* en dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij hem en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat hij voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en anderzijds het door de verwerende partij nagestreefde doel.

2.2.1.1. Waar de verzoeker aanvoert dat hij *“onmogelijk voor onbepaalde tijd gescheiden kan worden van zijn levenspartner, met wie hij sedert 2007 een relatie heeft en met wie (...) hij wettelijk samenwoont”*, dient er op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Nu de verzoeker nergens aangeeft waarom het *“onmogelijk”* zou zijn om voor onbepaalde tijd gescheiden te zijn van zijn levenspartner, maakt hij een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.2.1.2. Door louter te poneren dat het *“toch onredelijk is dat een gezin abrupt uit elkaar gerukt wordt”*, maakt de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

2.2.1.3. Waar de verzoeker aanvoert dat de motivering van de eerste bestreden beslissing, namelijk dat er *in casu* geen schending is van het artikel 8 van het EVRM nu er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering, volledig in strijd is met het inreisverbod van twee jaar, wordt er op gewezen dat deze motivering nergens in de eerste bestreden beslissing voorkomt, doch wel in het bestreden inreisverbod. Met deze grief wordt met andere woorden een tegenstrijdigheid in de motieven van de tweede bestreden beslissing aangevoerd, zodat de eventuele gegrondheid ervan niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1.4. Door louter aan te brengen dat zijn levenspartner federaal secretaris is bij het BBTK en tevens vice-president bij de Europese vakbond en de internationale vakbond UNI en hem geenszins zomaar in Tunesië kan vervoegen, wijst de verzoeker slechts op de hoedanigheid van zijn partner, doch maakt hij niet aannemelijk in welke zin deze hoedanigheid een onoverkomelijke hinderpaal zou vormen voor de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders.

2.2.1.5. In het geval het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Wanneer het gaat om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM evenwel dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf, doch wel een eerste toelating. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoeker en is artikel 8, tweede lid, van het EVRM niet van toepassing op de eerste bestreden beslissing. De omstandigheid dat deze beslissing niet motiveert waarom het *“bevel noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving of in het belang van de openbare orde”*, maakt dan ook geen schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Om dezelfde reden maakt de omstandigheid dat in de eerste bestreden beslissing geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij de verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat hij voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en anderzijds het door de verwerende partij nagestreefde doel, geen schending uit van artikel 8 van het EVRM.

2.2.1.6. Er wordt niet ingezien op welke wijze de omstandigheid dat de verzoeker *“in België geen enkel strafbaar feit pleegde”* een onoverkomelijke hinderpaal zou vormen voor de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders, in die zin dat een schending van artikel 8 van het EVRM zou zijn aangetoond.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voert de verzoeker in het eerste onderdeel van zijn derde middel aan dat niet blijkt of de verwerende partij bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met het hoger belang van zijn gezins- en familieleden of zijn gezondheidstoestand en dat zij geenszins rekening heeft gehouden met de hangende procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent en daaromtrent evenmin gemotiveerd heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien heeft een beroep bij de burgerlijke rechter geen schorsende werking ten aanzien van de bevoegdheid van de gemachtigde tot het nemen van een verwijderingsmaatregel, zodat niet wordt ingezien waarom deze laatste rekening diende te houden met de hangende procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Ten overvloede wordt er wat dat betreft nog op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoekers *“intentie tot wettelijke samenwoning (...) hem niet automatisch recht (geeft) op verblijf”*, zodat zelfs indien de burgerlijke rechtbanken en hoven van oordeel zouden zijn dat er geen sprake is van een schijnsituatie het afleveren van een bijlage 13septies nog niet *per se* onwettig is.

De verzoeker brengt geen enkel gegeven aan over zijn gezondheidstoestand, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de eerste bestreden beslissing daarmee rekening diende te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat noch een schending van artikel 8 van het EVRM, noch een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het beroep is dan ook onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoeker voert in een eerste middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), de schending aan van de artikelen 7 en 27, § 3, van de Vreemdelingenwet

en van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 110^{quaterdecies}, § 1, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

3.1.2. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarover in punt 2.2.3. van dit arrest reeds werd geconcludeerd dat het beroep ertegen onontvankelijk is.

3.1.3. Het eerste middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

3.2.1. Het tweede middel, waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, bestaat uit twee onderdelen:

“B.1 Verzoeker wijst erop dat hij steeds volledig conform de wet heeft gehandeld.

Verzoeker benadrukt hierbij (en dit blijkt voldoende uit het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23.01.2014, stuk 17) dat verzoeker op 26 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken een visum werd toegestaan met het oog op samenwonen in België !!!

De Dienst Vreemdelingenzaken is dus van oordeel dat er in casu in hoofde van verzoeker en zijn levenspartner sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie overeenkomstig art. 40bis§2,2°Vw.

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent komt echter tot een ander besluit en dit op basis van verhoren door de cel schijnrelaties en de polities, waar na ondervraging van verzoeker en zijn levenspartner zou gebleken zijn dat er toch “eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onwetendheden” zijn.

Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat na de aankomst van verzoeker in België verzoeker en zijn levenspartner onmiddellijk alles in het werk hebben gesteld om een verklaring wettelijke samenwoning te ondertekenen. Dit gebeurde op 26 februari 2014 (verzoekers visum was geldig tot 20.03.2014) nadat eerst een samenwoningcontrole door de wijkagent had plaatsgevonden.

Verzoeker kan pas na de registratie van de verklaring wettelijke samenwoning een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart familielid van een burger van de Unie(F-kaart) indienen bij de stad Gent.

Doordat een onderzoek naar schijnsamenwoning werd ingesteld werd de registratie van de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent uitgesteld.

Verzoeker werd een visum met het oog op wettelijke samenwoning op 26 september 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgeleverd. Verzoeker en zijn levenspartner hebben binnen het legaal verblijf van verzoeker in België deze verklaring wettelijke samenwoning ondertekend. Plots werden verzoeker en zijn levenspartner geconfronteerd met een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat er in hoofde van verzoeker en zijn levenspartner sprake is van een duurzame en stabiele partnerrelatie.

Het is volledig onredelijk dat in het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering nu wordt verweten zonder geldig visum in België te verblijven terwijl verzoeker en zijn levenspartner alles in het werk hebben gesteld om hun wettelijke samenwoning en het bekomen van verblijfsrecht in België voor verzoeker volledig conform de wet te laten verlopen.

Inderdaad werd verzoeker op 8 april 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Echter, overeenkomstig de Omzendbrief dd. 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een

huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (B.S. 23.09.2013), dient de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden opgeschort indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd, een ontvangsbewijs (art. 64§1 B.W.) werd afgegeven tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning*
- het einde van de termijn van 6 maanden waarbinnen het huwelijk moet worden voltrokken*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.*

Dat uit voormelde Omzendbrief dus blijkt dat, zolang het onderzoek naar de wettelijke motieven voor de wettelijke samenwoning hangende is, het betekende bevel om het grondgebied te verlaten aan de betrokken illegale vreemdeling dient te worden opgeschort.

Verzoeker en zijn levenspartner worden echter plots geconfronteerd met een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, terwijl voordien de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker een visum met het oog op wettelijke samenwoning nog had afgeleverd en verzoeker en zijn levenspartner wel degelijk samenwonen te Gent en de intentie hiertoe hebben. Verzoeker werd immers in hun woning opgepakt door de politie. Er is dus duidelijk sprake van een effectieve samenwoning én de intentie daartoe.

Verzoeker en zijn levenspartner hebben dan ook tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand beroep aangetekend nu zij niet akkoord gaan met de motieven van deze weigeringsbeslissing en zich diep gekrenkt voelen door de uitspraken en beweringen van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verzoeker, die voordien nog een visum met het oog op een verklaring wettelijke samenwoning werd afgeleverd, werd echter op 28.08.2018 zonder dat er een risico op onderduiken of vluchtgevaar is, opgepakt in zijn eigen woning en opgesloten in het centrum voor illegalen te Brugge in afwachting van zijn repatriëring naar Tunesië.

Dit is een schrijnende en onrechtvaardige situatie waardoor het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en inreisverbod in strijd met het art. 8 E.V.R.M. en het proportionaliteitsbeginsel.

B.2 Voorts is verzoeker van oordeel dat door het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 27.08.2014 en inreisverbod het artikel 8 EVRM geschonden wordt.

Dat verzoeker onmogelijk voor onbepaalde tijd gescheiden kan worden van zijn levenspartner, met wie hij sedert 2007 een relatie heeft en met wie hij te Gent wettelijk samenwoont.

Dat het toch onredelijk is dat een gezin abrupt uit elkaar gerukt wordt ? !

Het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod verwijst naar zijn wettelijke samenwoning met mevrouw P.D.

Het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering stelt dat er in casu geen schending is van het art. 8 E.V.R.M. nu er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering.

Verzoeker merkt op dat de motivering volledig in strijd is met het inreisverbod van 2 jaar, welke verzoeker dezelfde dag werd betekend en welke hem onmogelijk maakt gedurende 2 jaar naar België terug te keren teneinde zich te herenigen met zijn levenspartner.

Verzoekers levenspartner is Federaal secretaris bij de BBTK (grootste vakcentrale bij het ABVV). Zij is tevens vice-president bij de Europese vakbond en de internationale vakbond UNI (sector financiën).

Geenszins kan zij toch niet zomaar verzoeker in Tunesië vervoegen, zoals de gemachtigde van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding suggereert in het verzoeker betekende inreisverbod.

Bovendien motiveert de beslissing niet waarom het aan verzoeker betekende bevel noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving of in het belang van de openbare orde!

Dat een scheiding van zijn levenspartner (met wie hij te Gent een verklaring wettelijke samenwoning heeft ondertekend) voor onbepaalde duur een ernstige schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in België geen enkel strafbaar feit pleegde.

Dat er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoeker is van oordeel dat er in casu wel degelijk schending is van zijn privé-en gezinsleven nu door het bevel om het grondgebied te verlaten, een opsluiting, een repatriëring naar Tunesië en een inreisverbod van 2 jaar hij in de onmogelijkheid verkeert nog een privé-en gezinsleven te hebben.

Verzoeker is van oordeel dat er in casu wel degelijk schending is van zijn privé-en gezinsleven nu hij door een gedwongen terugkeer naar Tunesië hij in de onmogelijkheid verkeert nog een privé-en gezinsleven te hebben in Tunesië."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de rechten van verdediging ;*
- de zorgvuldigheidsplicht ;*
- het proportionaliteitsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij steeds volledig conform de wet zou hebben gehandeld. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar op 26.11.2013 een visum werd toegestaan, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie zou hebben erkend. De verzoekende partij verwijst voorts naar het feit dat overeenkomstig de Omzendbrief dd. 17.09.2013 de uitvoering van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.04.2014 diende te worden opgeschort.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

Uit de duidelijke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, waarbij moet worden benadrukt dat de verzoekende partij nergens betwist dat zij inderdaad in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de daartoe vereiste documenten.

De verzoekende partij houdt voor dat het volledig onredelijk zou zijn dat haar nu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, terwijl zij alles in het werk zou hebben gesteld om een verblijfsrecht in België te bekomen en alles volledig conform de wet te laten verlopen.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing, waarbij onder meer geheel terecht gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan het bevel dd. 08.04.2014 dat haar betekend werd.

De verzoekende partij verwijst naar de Omzendbrief dd. 17.09.2013, op grond waarvan de uitvoering van het bevel dd. 08.04.2014 zou zijn opgeschort.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat de omzendbrief dd. 17.09.2013 uitsluitend voorziet in een opschorting van de gedwongen tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een vreemdeling aan wie een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd.

Zulks doet evenwel op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat op 08.04.2014 aan de verzoekende partij de verplichting werd opgelegd om binnen een termijn van dertig dagen het grondgebied van het Rijk en van de Schengenlidstaten te verlaten. Verweerder benadrukt dienaangaande dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de opschorting van de tenuitvoerlegging van een terugkeerbesluit en de schorsing van het terugkeerbesluit an sich.

Verweerder benadrukt dat de afgifte van een ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning, inderdaad op generlei wijze afbreuk doet aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd vastgesteld dat eiseres zich onttrekt aan de verwijderingsprocedure, door niet uit eigen beweging gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het voorgenomen huwelijk, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de intentie om te huwen geen recht op verblijf opent.” (R.v.V. nr. 62.291 van 28 mei 2011)

Subsidiair laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij tevens voorbij gaat aan het feit dat een Omzendbrief geen bindend karakter heeft en derhalve geen afbreuk kan doen aan de wettelijke bepalingen, in toepassing waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan haar werden betekend.

“ In zoverre de schending wordt aangevoerd van een omzendbrief stelt de Raad vast dat de omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben,

ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrieven kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (R.v.St. nr. 160.736 van 28 juni 2006)."

"4.6. In zoverre verzoeker de schending van de omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is, aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze omzendbrief geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad erop dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003 nr. 116.627) zodat hij de bestreden beslissing, in het kader van een wettigheidscontrole, niet dient te toetsen aan een omzendbrief. In de mate dat verzoeker de schending van voornoemde omzendbrief aanvoert, is het middel onontvankelijk." (R.v.V. nr. 26.544 van 28 april 2009)

"Ook moet worden benadrukt dat de omzendbrieven aan administratieve overheden gericht zijn, richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in de omzendbrief van 21 juli 2006 kan derhalve niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing onwettig is." (R.v.V. nr. 107 053 van 22 juli 2013; zie in dezelfde zin R.v.V. nr. 106 434 van 8 juli 2013)

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat er in casu geen sprake is van een risico op onderduiken of vluchtgevaar, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet kennelijk onredelijk vaststelde dat de verzoekende partij weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging noodzakelijk werd geacht.

De verzoekende partij voert in haar tweede middel een schending aan van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast, gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 04.06.2014 om reden van schijnrelatie weigerde om de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij te registreren.

Gelet op het feit dat na gedegen onderzoek werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij geenszins gericht was op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, kan op heden

niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven in het Rijk zou onderhouden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat zij voor onbepaalde tijd gescheiden zal worden van haar levenspartner, doch dienaangaande stelt verweerder vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn om haar -voor de duur van de tijdelijke verwijdering- te vergezellen in het herkomstland.

Dienaangaande benadrukt verweerder dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij blijft in gebreke om aan te tonen om welke reden het onmogelijk zou zijn een gezinsleven uit te bouwen in het land van herkomst.

Zie ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar tevens een inreisverbod van twee jaar werd betekend, laat verweerder gelden dat zulks geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwijdering van de verzoekende partij inderdaad slechts tijdelijk is en er geen sprake is van een absoluut verbod om het Belgische grondgebied opnieuw binnen te komen en er te verblijven.

Terwijl voorts moet worden benadrukt dat de enige reden waarom aan de verzoekende partij heden een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, is omdat zij een vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten.

Zie in dezelfde zin:

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen

worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.”
(R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

En ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend, tezamen met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel inclus.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3.1. Het eerste onderdeel van het tweede middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, waarover in punt 2.2.3. van dit arrest reeds werd geconcludeerd dat het beroep ertegen onontvankelijk is.

Het tweede middel is bijgevolg, wat het eerste onderdeel betreft, niet ontvankelijk.

3.2.3.2. Gelet op wat in punt 2.2.3. van dit arrest werd geconcludeerd, zal het tweede onderdeel van het tweede middel enkel worden onderzocht in zoverre het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

3.2.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker “een inreisverbod van twee jaar (wordt) opgelegd” omdat hij “geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08/04/2014”, terwijl hij “sindsdien nochtans ruimschoots de tijd (had) om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren”. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wordt gemotiveerd dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”, dat de terugkeerverplichting “geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”, dat het de verzoeker bovendien vrij staat “een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven” en dat het mevrouw P.D. “bovendien vrij (staat) betrokkene in Tunesië te vervoegen”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van het middelonderdeel blijkt dat de verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zoals bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep reeds werd uiteengezet, is het in de eerste plaats de taak van de verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat hij *“onmogelijk voor onbepaalde tijd gescheiden kan worden van zijn levenspartner, met wie hij sedert 2007 een relatie heeft en met wie (...) hij wettelijk samenwoont”*, dat het *“toch onredelijk is dat een gezin abrupt uit elkaar gerukt wordt”*, dat zijn levenspartner federaal secretaris is bij het BBTK en tevens vice-president bij de Europese vakbond en de internationale vakbond UNI en hem geenszins zomaar in Tunesië kan vervoegen, dat *“er geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn levenspartner wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en zo van zijn levenspartner wordt gescheiden en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel”* en dat hij *“in België geen enkel strafbaar feit pleegde”*, wordt *mutatis mutandis* verwezen naar wat daarover bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep in de punten 2.2.1.1., 2.2.1.2., 2.2.1.4, 2.2.1.5 en 2.2.1.6 wordt uiteengezet.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bedoeld wordt het inreisverbod), namelijk dat er *in casu* geen schending is van het artikel 8 van het EVRM nu er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering, volledig in strijd is met het inreisverbod van twee jaar. Er kan immers niet ernstig worden betwist dat het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod van twee jaar een tijdelijke verwijdering van de verzoeker van het grondgebied met zich meebrengt. Bovendien wordt in de tweede bestreden beslissing gesteld dat het de verzoeker vrij staat *“een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven”*. De motivering van de tweede bestreden beslissing is wat dit betreft alvast niet tegenstrijdig.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de het opleggen van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en er wordt niet aangetoond dat hij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“C.1. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het inreisverbod gepaard gaat met een inreisverbod van twee jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 8.04.2014.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers gezinsleven in België en met de hangende procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent.

Dat verweerder evenmin heeft gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met verzoekers gezinsleven in België en met de hangende procedure voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

C.2 Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker zich na het betekende bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen ondernomen heeft tot vrijwillig vertrek.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van een lange termijn van 2 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt of rekening werd gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven. De verzoekende partij heeft tevens kritiek op het feit dat de tweede bestreden beslissing niet zou motiveren om welke reden een termijn van 2 jaar wordt opgelegd voor het inreisverbod.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het derde middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

'Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.'

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun

grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder beklemtoont dat uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de uitdrukkelijke overwegingen in de beide bestreden beslissingen afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder laat verder gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...).”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van twee jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, tweede lid, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11 §1 tweede lid gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat :

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan, Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08/04/2014. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van twee jaar opgelegd.

Betrokkene heeft verklaard een wettelijke samenwoning te willen aangaan met een vrouw van Belgische nationaliteit (Desmet Pia, °17/09/1954). Op 04/06/2014 weigerde de stad Gent de wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket Gent. Wat bovendien de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in dlsproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake, Indien betrokkene effectief

voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen”

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft besloten tot een inreisverbod van twee jaar. Terwijl bovendien ontegensprekelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier van de verzoekende partij.

Verweerder laat in dit kader gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins sprake was van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod van twee jaar aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij had nagelaten vrijwillig gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting.

Gelet op de hogervermelde motivering van de tweede bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de maatregel van het inreisverbod niet afdoende zou zijn gemotiveerd, waarbij wel degelijk uitdrukkelijk werd gemotiveerd om welke reden een termijn van twee jaar werd opgelegd. Tevens werd door de gemachtigde van de Minister uitdrukkelijk gemotiveerd nopens de vermeende schending van artikel 8 EVRM.

Dergelijke motivering is in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: "(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandig heden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod. De motivering van de bestreden beslissing is conform aan de ratio van de Europese wetgever.

De verzoekende partij verduidelijkt bovendien niet met welke specifieke omstandigheden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voorts nog rekening diende te houden bij het opleggen van het inreisverbod van twee jaar. De verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of dat de motieven kennelijk onredelijk zijn.

Zie ook:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend, tezamen met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels,.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3. Zoals bij de bespreking van het tweede onderdeel van het tweede middel wordt gesteld, voert de verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan en is de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar wat daarover bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep in punt 2.2.2. wordt gemotiveerd.

3.3.3.2. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Hieruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten *“waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn”*. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd van twee jaar omdat hij “geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08/04/2014”, terwijl hij “sindsdien nochtans ruimschoots de tijd (had) om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren”. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wordt gemotiveerd dat “de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”, dat de terugkeerverplichting “geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”, dat het de verzoeker bovendien vrij staat “een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven” en dat het mevrouw P.D. “bovendien vrij (staat) betrokkene in Tunesië te vervoegen”.

Hieruit blijkt dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

3.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN